

KÖNYVSZEMLE

Véghely Dezső: Egy kis körültekintés Veszprémben. / Összeáll. és jegyzetekkel ellátta dr. Földesi Ferenc. Veszprém, dr. Földesi Ferenc, 2017. – 132 p. (Sziklay Könyvek 2.)

A leletmentés kissé szokatlan, de annál eredetibb módját választotta dr. Földesi Ferenc hadtörténész, helytörténeti kutató, amikor papírsírkükből kiásta Véghely Dezső (1840–1897) jogász, alispán, történész rég elfeledett írásait. És ezeket az opusokat gondosan leporolván, bőséges jegyzetanyaggal ellátva küldte sajtó alá, majd tíz (!) példányban megjelentette.

Véghely Dezső pápai diák korában kiváló professzoroktól sajátíthatta el a történettudomány mesterfogásait: *Tarczy Lajostól* (1807–1881) és *Bocsor Istvántól* (1807–1885); a pesti egyetemen joghallgatójaként pedig Horvát Árpád diplomatikai előadásait hallgatta.

Mint fiatal veszprémi ügyvéd a Győri Történelmi és Régészeti Füzetekben megjelent írásaival hívta fel magára a figyelmet, s hamar megbízást kapott Veszprém vármegye monográfiájának megírására, de viszonylag rövidre szabott életében csak az előmunkálatokat tudta elvégezni.

Legjelentősebb műve, az *Emléklapok rendezett-tanácsu Veszprém város közigazgatási életéből* (Veszprém, 1886) című kötete a Veszprémi Szemle Várostarténeti Közhasznú Alapítvány jóvoltából 2012-ben hasonló kiadásban is napvilágot látott.

Ám a jeles „történetbúvár”-tól további, nagy mennyiségű forrásanyag maradt az utókorra, és tudományos folyóiratokban is számos cikke, értekezése jelent meg. Több oklevélgyűjtemény kiadásában úgyszintén részt vett, hiszen életében nagy lelkesedéssel másolta a tovatűnt századok okleveleit.

Ma közterületen, a balatonalmádi öregparkban egy kőből készült pad őrzi emlékezetét. Veszprém város közgyűlése 2000 októberében pedig – a kiemelkedő érdemeket szerzett köztisztviselők munkájának elismerésére – Véghely-díjat alapított.

A jelen válogatás elsőként Ferdinánd király kiváltságlevelét ismerteti, melyet Veszprém lakosai 1563-ban kaptak az uralkodótól. Ehhez a szerkesztő bevezetőértékelő tanulmányt is fűzött. A kiváltságlevelűl ugyanis jelenleg nem található a megyei levéltárban, de Véghely másoló szenvedélyének köszönhetően szövege fennmaradt az utókor számára. A kiadvány ennek eredeti latin szövegét és annak magyar átiratát is közli.

Veszprém nevének eredete nagyon foglalkoztatta Véghelyit. Erről a *Balatonvidéki naptár* 1862. évi kötetében értekezett. E fiatalkori műve így végződik: „*Hogy ha földünk tere egy gyűrűvé alakulna, Veszprém képezné e gyűrű drága kövét.*”

Nagyon tartalmas az *Egy kis körültekintés Veszprémben* című, valószínűleg előadásra szánt tanulmány, melynek kézírata a Veszprém Megyei Levéltárban található. Ebben a szerző újfent a város nevének magyarázatait veszi sorra, majd a Vár építéstörténetét taglalja. Végezetül pedig a királyi lak és a bazilika történetét helyezi görcső alá. Nem hallgatva el például, hogy a püspökség alapítását illetően nagyon eltérőek a vélemények. Például van olyan szerző, aki szerint a püspökséget már Géza fejedelem alapította, sőt már azelőtt is volt itt püspökség.

Rendkívül érdekes a „*Hajdan és most*” című írás a régi és az új vármegyházról: búcsú- és avatóbeszéd 1887-ből, mely szintén a megyei levéltárban található kéziratok egyikéből került át e míves kiadvány lapjaira. Ebben sorra veszi azokat a munkákat, melyek Bél Mátyástól kezdve Veszprém megye múltját igyekeztek feltárni, majd „*dióhéjban*” a nemes vármegye történetét foglalja össze. Akkor, amikor „... *ma a vármegyei önkormányzat egy érdekes művének [a vármegyház építésének] befejezését ünnepeljük [...] amidőn Veszprém vármegye alapjából újonnan épült székházának ünnepélyes felavatására Veszprémben sereglettünk egybe.*” – Majd a régi, még a barokk időben emelt ódon vármegyház viszontagságos történetébe is bepillantást nyerhetünk. Például igen gyakran megtörtént, hogy a katonaság foglalta el, vagy vette igénybe, sőt egy időben a vármegye kormányzata is Pápan székelt. 1786-ban a veszprémi székház üresen állott, s a helytartótanács már eladását is elrendelte, de nem akadt rá vevő. 1787-ben pedig bérbe adták egy balatonfüredi vendéglősnek, akinek azt is megengedték, hogy „*Tractért, Treicbált és Peliárdot tarthasson, úgy szilvapálinkát, rusulit, sört és kávé árulhasson és nála akármely muzikusok tiltott időn kívül muzsikát tehessenek.*”

A Pápa vagy Veszprém vitát végül is a helytartótanács döntötte el 1788. június 16-án. Amikor is „*Hangsúlyozva lett, hogy bár Veszprém sincs a vármegye központjában, de kormányzati szempontból a vármegyének mégis alkalmasabb helyen van, mint Pápa...*” S végül abban állapodtak meg, hogy „*úgy törvénykezési, mint közigazgatási szempontból az elsőség Veszprémet illeti meg.*” Noha „*[...] e közdelem és mérkőzés roppant heves volt*” – állapította meg Véghely.

Ezt követően egy, a törökverő Gyulaffy Lászlóról szóló tanulmányt olvashatunk, „... *hogy részletező adatok minél nagyobb számban közöltessenek, mert csak így módon eszközölhető politikai történelmünk hézagainak kipótlása, hibáinak kijavítása.*”

E tanulmányt egy újabb kézirat közlése követi: „*Emléklapok Veszprém város közigazgatási életéhez – előszó és tartalomjegyzék*”.

Kortársai nagyra becsülték a jeles történetbúvár veszprémi alispánt. Ennek egyike bizonyítéka, hogy az eredetieket utánzó tréfás oklevélhamisítványokkal is meglepték: „*[...] jelen sorainkkal közhírré tesszük, hogy Imre fia Dezső [...] [ki] rablás céljából különböző megyékben és városokban kóborolva, semmi más, csak a köz*

karán és veszedelmén dolgozik, említett Dezső mestert engedetlensége és hűtlen távolmaradása miatt, mint rebellist, akinek gonosztetteit hosszú volna elbeszélni, fő és összes rablott holmijainak elvesztésére ítéltük és bárki az ország lakosai közül, legyen nemes, vagy nem nemes a székelyek régi törvénye és szokása szerint nevezett Dezső mester gyomrát felvághatja; mely dolog bizonyosságára függő pecséttel ellátott levelünket adjuk.”

Az elhunyt Véghegyről szóló nekrológokat is közli a kötet. Elsőként a Magyar Történelmi Társulat közlönyében megjelent búcsúztatót. A kortársak ítélete szerint „[...] munkássága főleg az anyaggyűjtésre és oklevél-publicatiókra terjedt ki, e téren ritka jártasság és lelkiismeretes pontosság jellemzik közleményeit [...] A gyűjtés valódi szenvedélye volt... naphosszat fáradhatatlanul írt és másolt, hogy anyagot és adatokat gyűjtsön szülővárosa és vármegyéje majdan megirandó monográfiájához ...”

Majd a Társulat emlékbeszédét közli hamvai fölött. Itt olvashatók az alábbi, romantikus pátosszal átitatott sorok: „Veszprém városa, a legszebb magyar városok egyike, a Balaton és a Bakony között, egy oldalról természeti szépségeivel, más részről első szent királyunk korába visszanyúló történelmi emlékeivel, romja, vára, ősi püspöksége és káptalana, a magyar középkor ködébe burkolt egyetemének történeti nimbuszával, kitörölhetetlen benyomást gyakorolt már kora ifjúságában lelkére.”

Véghegy tudományos munkásságát természetesen jelentősen hátráltatta, mi több, kibontakoztatásában jelentősen korlátozta politikai szerepvállalása, mint kortársa feljegyezte, a *morbis hungaricus* (magyar betegség). Ennek eredményeként 1878-ban megyei főjegyzővé, majd 1881-ben egyhangúlag alispánná választották a megyeszerte népszerű és szeretett férfiút.

A csinos kötet bibliográfiája tartalmazza Véghegy önálló publikációit, társszerzőként írt munkáit, szerkesztői tevékenységének kötetcímeit, továbbá felsorolja a veszprémi levéltárban található kéziratait. A felhasznált irodalom című fejezetben a Véghegy által felhasznált és hivatkozott szerzők művei sorakoznak. Ami igazán elkápráztató és lenyűgöző – a gyűjtemény koronája – a kötet végén található harmincnyolc oldalnyi, apró betűvel szedett jegyzetapparátus, mely 266 tételt tartalmaz. A leletmentő kiadvány belső címlapjait színes fotók díszítik: a Véghegy-emlékpadé, illetve a püspöki palota dísztermében látható, a barokk várat ábrázoló falfestmény.

A rendkívül igényes külső az OOK Press munkáját dicséri, illetve Szathmáry Attila mecénási bőkezűségét. És bízván bízhatunk abban, hogy a Sziklay Asztaltársaság – „a bölények” – erejéből még számos hasonló kötet világra segítésére futja. Úgy legyen.

SEBŐ JÓZSEF

* * *

„Kék Madár” évkönyv 2017. / szerk. Jegesné Rémesi Irén és Gerölyné Joó Katalin. Veszprém, 2017. Kék Madár Alapítvány, 119 p.

1992. szeptember 1-jén a veszprémi Báthory István Általános Iskolában *dr. Tölgyesi József* igazgató és a tantestület pozitív hozzáállásának köszönhetően 19 első osztályos gyermekkel elindulhatott egy akkoriban teljesen új pedagógiai program, amely a „keresztségben” a Kék Madár Személyközpontú Pedagógiai Program nevet kapta. Ez az alapítás beilleszkedett abba a hullámba, mely akkor, a rendszer-változást követően az alternatív iskolák és módszerek – Rogers Iskola, Waldorf Iskola, egyházi iskolák... gyors hazai megvalósulását eredményezte. Ezek akkor a hagyományosan értelmezett jártasságok és készségek helyett az kevésbé feszes, ugyanakkor komplexebb, a személyiség több szempontú fejlesztésére irányuló gyakorlat itthoni meghonosítását tűzték ki célul. A veszprémi programba bekapcsolódó pedagógusok az induláskor nagyon sok szakmai segítséget kaptak *dr. Sallai Évától*, a Pannon Egyetem docensétől.

A program előzményei az 1980-as évekig nyúlnak vissza, amikor a pedagógusképzésben már helyet kaptak az új kapcsolatteremtési technikák, a korszerű vezetési módszerek. E programokban a családoknak is jogukban áll beleszólni gyermekük nevelésébe, illetve nagy értéke van a helyi társadalom támogató, a megvalósítást segítő kezdeményezéseinek. Az alkotók egy szülői csoportot maguk mögött tudva dolgozták ki a Kék Madár pedagógiai programot, amely egyedi megoldású szervezeti- és tantervfelkészítés az általános iskola 1–4. osztálya számára. A Kék Madár (a boldogság madara) programelnevezés is egy szülő javaslatára történt. A megvalósítás érdekében pedig a szülők és a támogató partnerek egy iskolaalapítványt hoztak létre.

A program az alapítók filozófiája szerint a humanisztikus pszichológia emberképét tekintette példának. Azaz: az ember olyan önmagában is organikus egész, aki képes szerves egység kialakítására mind természeti, mind társadalmi környezetével. A személyközpontú megközelítés pedig azt jelenti, hogy minden emberben óriási erőforrások rejlenek önmaga megértésére, énképének, attitűdjének viselkedésének megváltoztatására, és ezek kialakítására. Ehhez „csupán” a megfelelő pszichés klímát kell kialakítani.

A programot nagyon sok iskolán kívüli tevékenység egészíti ki: egyhetes erdei, vízparti iskolák, hétvégi programok, kirándulások, évszak-ünnepek, múzeumpedagógiai, művészeti foglalkozások... S ha a gyermek kudarcot vall, azzal szemben a pedagógusok igyekeznek közömbösek maradni, hogy a gyermek inkább tegye azt, amiben ügyes. Ennek elősegítésére heti beosztású feladatrendszert dolgoztak ki. Ennek célja az önállóvá fejlesztés, melynek során a gyermekek megtanulják tervezni, beosztani saját idejüket, sőt a számukra leghatékonyabb munkastílust is kialakíthatják.

A tanév rendszerint erdei iskolával indul, majd a sikeresség érdekében témahete-

ket, projektmunkákat szerveznek. Ez a tanulásszervezési forma rendszerint addig ismeretlen energiákat szabadít fel. Például a harmadik osztálytól a diákok „önálló tudományos kisdolgozatot” készítenek – egy általuk választott témában.

A tervezést az ünnepek (szüret, tökhét, adventi készülődés, karácsony, tavaszvárás, húsvét, anyák napja), valamint különböző témák (erdő, állatkert, víz- és vízpart, Budapest, hazánk nagy tájai, naprendszer, népmesék, magyarság története...) irányítják. Ezek köré témaheteket, illetve projektmunkákat szerveznek.

A Kék Madár természetesen nem csak tanítási program, hanem életmód-program is. Olyan kooperatív iskola modellje, melyben a tevékenységek sokfélesége által bontakozhat ki a diákok személyisége. Ugyanakkor dinamikus nevelési rendszer, melyben különös hangsúlyt kap az együttműködési kultúra, a szituáció- és problémamegoldó gondolkodás. S e folyamatban a szülők is kiemelt szerepet kapnak, azaz „munkatársakká” válnak.

Az *Így élünk az iskolában* című fejezetben bepillantást nyerhetünk az iskola mindennapjaiba. Például megismerhetjük a beszélgető kör munkáját. Ebben a diákok és a tanítók közösen tanácskoznak, de együtt is döntenek, s próbálják megtalálni a mindenki számára legoptimálisabb döntéseket. Például a következő napok történéseiről.

A tanulás folyamán előnyben részesítik a projekt pedagógia módszereit, melyben a megismerés forrásai a gyermek tapasztalatai, az azokból való kiindulás. Hiszen nagyon fontos nevelői cél, hogy minden gyermek tehetségesnek érezhesse magát, hogy mindenki megvalósíthassa egyéni ötleteit, úgy, hogy azokkal a közös játékot, a közös munkát is gazdagíthassa.

A kötet projektleírásokat is tartalmaz. Ilyen például az *Ősz* témakör. Ebben a következő csoportok működnek.

csoport: Magok, termések	(3 fő)
csoport: Gombák	(5 fő)
csoport: Falevelek	(3 fő)
csoport: Időjárás	(5 fő)
csoport: Állatok készülődése a télre	(2 fő)
csoport: Költöző madarak	(2 fő)
csoport: Emberek készülődése a télre	(4 fő)

További projekt címek: Világegyetem; Bolygónk, a Föld; Az egészség; Húsvét... Ez utóbbihoz például hozzátartoznak a húsvéthoz kötődő népszokások, a bibliai események, a vesszőzés szokásának megismerése, az asztalterítés, a szómagyarázat, a villózás, és természetesen a tojásfestés is.

A *Tehetségfejlesztő foglalkozások* fejezetben a következő tevékenységek leírásával találkozhatunk: balett, origami-készítés, furulyázás, kerékpártúra, korcsolyaoktatás, íjászkodás, családi evezés, Somló-mászás, futóverseny...

A kötet az élménypedagógia mesterfogásaival is megismerteti az olvasót. Az

iskolába meghívott vendégek között találkozhatunk solymásszal, kínai írásszakértővel, hullő-tulajdonossal, repülőgép-modellezővel, meteorológussal... De múzeum-pedagógiai foglalkozások, író-olvasó találkozók is színesítik a programot...

A Kék Madár szelleme azonban nem csupán az alsó tagozatra terjed ki, hanem a felsőre is. Ezekről Décsy Dóra írt nagyon érzékletesen: ököcentrum, csapatépítő programok, kajaktúra...

A *Vallomások* című fejezetben volt tanítványok visszaemlékezéseit olvashatjuk. Tóth Menyhért például a következőket írta: „A négy kékmadaras év egy lehetőség volt, hogy kicsit több ideig maradhassunk gyerekek, mint mások. És mivel úgy mentem ötödikbe, hogy még a Mikulásban is hittem, úgy érzem, ezt a lehetőséget tök jól kihasználtam...”

Az utolsó fejezetben a hajdanvolt osztályok névsorait olvashatjuk, tanítóikkal együtt. És természetesen az osztályfotók sem hiányoznak.

A huszonötödik évfordulóra megjelent igényes és számos színes fotóval illusztrált kiadvány borítóját a „kék madaras” gyermekek rajzaiból Milló Ildikó és Mészáros Éva tervezte. Az igényes külcsíny a Prospektus nyomda munkáját dicséri.

SEBŐ JÓZSEF

* * *

Lovassy László Gimnázium Évkönyv 2015–2016. / Írta és szerk. Asztalos István – Veszprém, Lovassy László Gimnázium, 2016. – 131 p.

A Veszprémi Lovassy László Gimnázium 2011 óta minden évben megjelenteti évkönyvét. Jelen kiadvány, sorban az ötödik – *Asztalos István* kitűnő szerkesztésében – a következő fejezetekben a 2015–2016. tanév „Krónikáját”, „Motívumait”, a „Diák-irodalom és Diáktudomány” hozadékait; a „Nevelési értekezlet”-et, és a „Tények nyelvén” az iskola tanulóinak eredményeit ismerteti.

A HVG kiadó által megjelentetett „100 legjobb Gimnázium és Szakközépiskola 2016.” című kiadvány rangsora alapján a Lovassy Gimnázium a negyedik helyen áll: egyúttal az ország legeredményesebb vidéki gimnáziuma. A 2015–2016-os tanévben az iskola újabb három évre elnyerte az „Akkreditált Kiváló Tehetségpont” címet; 2015 októberében a Budapesti Műegyetem egy alapítványa a természeti és a műszaki tudományokhoz kapcsolódó szakkörök „Pro Progresszió” alapítványi díjban részesítette az iskolát. A tanév végén az „Elismert Tehetségforrás Iskola” díjat adományozta a BME a gimnáziumnak.

Figyelemre méltó a lovassys diákok orosz irodalom és kultúra iránti érdeklődése is. „Az orosz kultúra aranykora” címmel hirdetett országos versenyen az iskola csapata a 2. és a 6. helyen végzett. A Tolsztoj Társaság Csehov versenyén az első és a második helyet szerezték meg.

A diákszínpadok színvonalas évadát az október 23-i iskolai megemlékezésen bemutatott „Négy pofon” című előadás nyitotta meg (11. B., rendező *Király Viktor*). A karácsonyi iskolai műsorban a 10. C. osztály közreműködésével a „Ha mennél hidegszélben” című Salinger-darabot mutatták be (rendező: *Vondervisztné Kapor Ágnes és Szabó László*). Január végén a Lovassy Színpad a Petőfi Színház által szervezett diákszínpadi bemutatón egy Shakespeare adaptációt vitt színre (rendező: *Fürj Katalin*). Március 15-én Katona József „Bánk bán” című művét adták elő a 10. A. osztály tanulói (rendező: *Asztalos István*).

A hagyományoknak megfelelően gazdag volt a tanév koncert- és bálkínálata: újdonságnak számított a gyertyafényes adventi koncert. Novemberben a hagyományos batyus sváb bálon, januárban a szalagavató bálon, februárban pedig a Lovassy bálon szórakozhatott a tanulóiifjúság. Októberben rendezték a hagyományos diáknapokat, áprilisban pedig az Alma Mater gálára került sor.

A tanulók szociális érzékenységét fémjelzi, hogy sok diák vett részt a karácsonyi ajándékokat felajánló cipősdoboz akcióban. A helyi Zonta klub szervezésében kapcsolódtak be az iskola tanulói közül a Bárcai iskola tanulóinak segítői körébe. A krónika elismeréssel szól tanár és diák sikerekről: a Ranolder-díjas *Wenczel Zsuzsa* tanárnőről, és *Rasovszky Kristófról*, aki a riói olimpián az úszóválogatott tagja volt.

Az évkönyv a „Motívumok” címet viselő részben beszélgető könyvvé változik. Asztalos István első beszélgetőpartnere *Papp Marcell* maturandus, több országos matematikai verseny díjazottja, és a fizika, valamint a kémia tantárgy kiváló művelője. Műszaki pályára készül, távolabbi céljai között szerepel a molekulatervezési irány, amelynek a fizika az alapja, komoly matematika kell hozzá, viszont alkalmazása kémia jellegű. Az élgimnázium éltanulója, aki szabad idejében gitározik, sportol, kivételesen magas színvonalúnak találja a tanárok felkészültségét, óravezetésüket és a számonkérések minőségét. A Lovassy erősségét abban is látja, hogy könnyű az iskolában jó tanulónak lenni, mert „nem ciki a teljesítmény”.

A következő interjúalany *Pálffy Zoltán* – egykori lovassys diák, az ELTE-n végzett matematika-kémia-informatika szakos tanár, 2005-től az iskola igazgatóhelyettese. Úgy véli, egykori matematika tagozatos diákként a Lovassyban kapta meg a szakmát, diákként *Békefi Zsuzsától*, *Katanics Zsuzsától* és *Varga Vincétől* leste el a tanítási módszereket. „Félvezetőként” gondot okoz számára, hogy beosztása miatt kevés osztályban taníthat. Informatikusként eredményesen foglalkozik oktatásszervezéssel és oktatásirányítással. A pedagógus pályamodell minősítés rendszerét nem érzi sokoldalúan motiválónak. Az „önjáró csoda”-ként nevezett élgimnáziumban, ahol a „csodagyerekek” elvárásai rendkívüliek, magasabb színvonalú oktatást kell biztosítani. Úgy véli, az iskola oktatási színvonalának megtartása a tanárok számára 24, kötelezően előírt heti óraszám mellett nem könnyű feladat.

A beszélgetés-sorozat következő alanya *Márkus Csaba* magyar–német szakos

tanár, a 2016. év Brusznjai-díjasa az egykor kétnyelvű, magyar és német lakosságú Sopronból került az ELTE magyar–német szakára. Különös szellemi közeget biztosított számára egyetemi éve alatt a tudósképző, az Eötvös Collegium. A mindkét szakját eredményesen oktató tanár küldetést érzett a német irodalom német nyelven történő oktatása iránt is. A nemzetiségi német specializációs gimnáziumi tagozat bevezetése vonzotta 1992-ben a Lovassy gimnáziumba. A nemzetiségi német specializáció célja véleménye szerint nem egyszerűen a kétnyelvűség biztosítása. A speciális képzésű osztályokban tanítani küldetés: a tanár feladata tudatosítani a tanulók kulturális és hagyománybeli kötődéseit is.

A „Motívumok” című fejezet záró beszélgetésének alanya az iskola egykori diákja *Mészáros Zoltán*, 2004 óta a *Veszprém Fest* ügyvezető igazgatója. Mészáros Zoltán a '80-as évek lovassysa egy szigorú, konzervatív iskolára emlékezik, kemény, kötött házirenddel, kötelező köpenyviseléssel. A reáltárgyak iránt kevésbé fogékony átlagdiákként a testnevelés és a diákszínjátszás iránt érdeklődött az iskolában. Testnevelés–földrajz szakon végzett a Pécsi Főiskolán, majd angoltanári képesítést szerzett a Veszprémi Egyetemen. Első generációs vállalkozóként létrehozta, és 12 évig igazgatta a „Jam” rádiót. 2000-ben nyitotta meg a Belváros első nyugatias hangulatú éttermét, az „Oliva”-t. Az „Oliva” kertjében rendezett mini-koncertek sikerein felbátorodva álmodta meg Mészáros Zoltán a *Veszprémi Ünnepi Játékok (ma Veszprém Fest)* rendezvénysorozatát. Az első fesztivál 2004-ben volt. 2005-ben *Snetberger Ferenc*cel együtt alapította meg a roma fiatalokat oktató *Zenei Tehetségközpontot* is. Az érdekes, élvezetes epizódokkal is tarkított beszélgetést követve örömmel nyugtázhajta az olvasó, hogy Veszprém városa a 2017 májusa óta Mészáros Zoltán által vezetett Művészeti Tanács kulturális projektje alapján pályázik az Európa Kulturális Fővárosa 2023. címre.

A diákirodalom témakörében öt verset és két novellát, a diáktudomány témakörében pedig egy tanulmányt olvashatnak. A „Nevelési Értekezlet” című fejezetben exkluzív interjúra hívja az író-szerkesztő az iskola igazgatóját, *Schultz Zoltánt*. A beszélgetés fő motívuma az elitképzés. Kérdés hogy ez könnyű, vagy nehéz? Az igazgató véleménye szerint „*az iskola elitintézmény, kiemelkedik a magyar köznevelési rendszerből. [...] A lovassys tanárok alkotó módon akarnak a tanári léttel foglalkozni. Az elméleti tantárgyak oktatásán kívül nagy szerepe van az iskolában a sportnak, a zenei életnek, a színjátszásnak, a szakköröknek. Az iskola hatszáz tanulója közül több mint száz kitűnő előmenetelű. A tehetség az, ami leginkább kívánja az egyéni bánásmódot. Ahol nagyon sok a tehetséges gyerek, ott sok a kihívás is. Ezen kihívásoknak a jelenlegi tantestület eleget tesz.*” Az igazgató nem tartja jónak, hogy országos szinten az iskolák teljesítménye mellett a tanárok teljesítményét kellőképpen nem ismerik el, nem motiválják őket. Az igazgató a kötelező heti óraszámok növekedésével nehezebbnek véli a tanári munkát, az elitképzés biztosítását. Az elit-

képzés fenntarthatósága függ a tanárok korától, a tantestület tagjainak fokozatos cseréjétől, a generációváltástól is.

Tóth Bence 10. C. osztályos informatika tagozatos osztályba járó tanulóval készített interjú zárja a beszélgetések sorát. Tanárait elit pedagógusoknak tekinti. Értékeli azt, hogy a tanárok türelmesek, és a tanórán kívül is szívesen foglalkoznak a tanulókkal. A színjátszás az ő számára varázslat: az Országos Színjátszó Találkozón színeszi alakításáért különdíjban részesült.

A „Tények nyelvén” című zárófejezetben megismerkedhet az olvasó az iskolai jutalmazottak névsoraival, az osztálystatisztikákkal, az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyek eredményeivel. Az iskola tanulói közül 31-en jutottak be az OKTV döntőibe, *biológia I.* kategóriában országos első helyen végzett *Stark Patricia* (11. A.), tanára: *dr. Szalayné Tóth Tünde*. A legtöbb helyezett tanuló a német nemzetiségi nyelv és irodalom és a német nyelv kategóriában volt. A szaktárgyi versenyek országos döntőjében az Arany Dániel Matematikai Tanuló versenyen, valamint a Nemzetközi Kenguru Matematika versenyen *Radnai Bálint* (10. A.) az első helyen végzett. Tanárai: *Tolnérné Csörgő Veronika*, *Varga Vince*. Első helyen végzett az iskola csapata a Grimm Kiadó „Tiéd az Szó Tár” versenyén (felkészítő: *Molnár Veronika*). Az AJTP Irodalmi Versenyen *Németh Emese* (9. A.) és *Somogyvári Lilla* (9. D.) tanulók első helyezést értek el. (Tanáraik: *Asztalos István* és *Wenczel Zsuzsanna*). Az Országos Diákszínjátszó Találkozón a Lovassy Színpadot arany diplomával tüntették ki. (Felkészítő: *Fürj Katalin*). A Helikon Diákfesztivál fődíját a Lovassy Színpad és a Lovassy kamarazenekar (17 rangos díj kíséretében) vehette át. Az érettségi eredmények, a felvételi statisztikák, a tanulói névsorok és az iskola tanárainak, valamint a pedagógiai munkát segítő dolgozóinak névsorával zárul az adattár.

A könyvborítót díszítő sokszínű kompozíció, változó színösszeállításban kínálja olvasóinak a sokszínű elitiskola 2015–2016. tanévét bemutató, az elitképzés probléma körét sokoldalúan elemző évkönyvét.

MIHALOVICSNÉ LENGYEL ALOJZIA